

Nr 221

Av herrar **Sveningsson** och **Mannerskantz**, *angående tillvaratagande av möjligheterna att genom oljegrusbehandling förbilliga vägunderhållet på lång sikt.*

Genom den växande trafiken har underhållet av våra vägar blivit alltmer kostnadskrävande. Det är därför mer angeläget än någonsin att utnyttja de möjligheter, som står till buds, att förenkla och förbilliga vägunderhållet. Bland annat har det gällt att finna en typ av vägbeläggning, som är billig såväl att anlägga som att underhålla.

Speciella problem uppstår i vårt land på grund av risken för tjälskador. Särskilt för de mindre trafikerade vägarna ställer det sig orimligt dyrbart att söka förminska dessa risker genom förstärkta grundarbeten. Problemet blir därför ofta i stället att konstruera vägytan så, att tjälskador snabbt och billigt kan repareras.

De olika typerna av beläggningar kan uppdelas i tre kategorier: egentliga beläggningar, enkla beläggningar och grus. Eftersom grus är den typ av beläggning, där anläggningskostnaderna är lägst, är det den som regelmässigt användes på de mindre trafikerade vägarna. Det vanliga gruset medför dock den nackdelen, att underhållskostnaderna blir relativt höga. Sedan några år tillbaka har emellertid väg- och vattenbyggnadsstyrelsen prövat så kallat oljegrus och erfarenheterna härav har varit att man med ganska låga anläggningskostnader ändå uppnår billigt underhåll. Man beräknar att en oljegrusbehandlad väg kan hålla 3 à 4 år eller längre, utan annat underhåll än viss hyvling. Detta är givetvis särskilt fördelaktigt i områden, där tjälskador är ofta förekommande. Därigenom kommer den i förhållande till vanlig grusväg högre anläggningskostnaden att amorteras på 2 à 3 år, under förutsättning att det rör sig om en någorlunda trafikerad väg.

Ur statsverkspropositionens sjätte huvudtitel kan inhämtas beträffande väg- och vattenbyggnadsstyrelsens petita:

Behovet av att göra de ur underhållssynpunkt särskilt svårbemästrade vägarna mera hållbara genom att förse vägbanorna med enkla beläggningar eller oljestabiliserat grus blir för varje år allt större. Styrelsen anser därför att denna kostnadspost bör uppräknas med 35 milj. kronor. Detta skulle möjliggöra en ökning av längden oljegrusbehandlade vägar från för närvarande 100 till 200 mil per år och att enkla beläggningar utfördes på en väglängd av 90 till 100 mil.

Med denna höjning av anslaget skulle till förfogande för enkla beläggningar och oljegrus stå 50 milj. kr. Emellertid har departementschefen av det av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen äskade anslaget om 425 milj. kronor endast ansett sig kunna tillstyrka 360 milj. kronor. Detta måste nödvändigtvis medföra en krympning av det av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen skisserade programmet. Om hänsyn till det statsfinansiella läget nödvändigtvis skall få denna effekt, vill vi emellertid i detta sammanhang betona nödvändigheten av att denna nedskärning av anslaget icke får gå ut över oljegrusbehandlingen, utan att i stället inskränkningar lämpligen göres på andra områden inom vägunderhållet.

Under återopande av det ovan anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte uttala, att möjligheterna att genom oljegrusbehandling förbilliga vägunderhållet på lång sikt bör tillvaratagas i minst den utsträckning väg- och vattenbyggnadsstyrelsen föreslagit.

Stockholm den 27 januari 1959

Ragnar Sveningsson

Axel Mannerskantz
